

УЧИТЕЛКАТА НА МОЕТО СЕСТРИЧЕ.

Тя е млада и висока госпожица, хубаво облѣчена, черноока и пѣргава като сърна.

Но какво търпение има тя, когато се разправя съ тия малки дѣца отъ първо отдѣление! Нѣкои отъ тѣхъ не могатъ да произнасятъ звуковитѣ Р и С... Едно кашля, на друго тече кръвъ изъ носа, трето загубило обувката си подъ чина, четвърто се просълзило, защото не може да пише новата цифра, пето плаче, че забравило въ кѣщи тетрадката си...

Такива дѣца има въ отдѣлението петдесетъ. И учителката трѣбва не само да ги разправя, но и да ги научи да четатъ, да пишатъ, смѣтатъ и да говорятъ правилно.

Тѣ носятъ въ джебоветѣ си бомбони, копчета, запушалки, камъчета и всевъзможни други дреболии. И често се скарватъ и сбиватъ за нѣкоя отъ тия играчки.

И съвсѣмъ не сж внимателни. Нѣкоя голѣма муха, като влѣзе прѣвъ прозореца, ето ти и всички станали на крака.

Учителката трѣбва да изпълнява и майчинска длѣжностъ къмъ тия дѣца: да имъ помага при обличане; да имъ прѣвързва прѣститѣ, когато се порѣжатъ; да имъ търси шапкитѣ, когато ги загубятъ; да внимава да не размѣнятъ горнитѣ си дрехи и др.

Горката учителка, не ѝ стига това, ами още и майкитѣ дохадатъ да ѝ се оплакватъ: